

NAMIOT ZGROMADZENIA

Po wyjściu z Egiptu, będąc w drodze do Kanaanu, Izraelici uwielbiali Boga w wielkim namiocie (nazywanym Przybytkiem). Przy zakładaniu obozu na nowym miejscu Lewici, którzy pomagali kapłanom, wznosili w środku obozu Namiot Zgromadzenia. Namioty kapłanów i Lewitów otaczały go bezpośrednio, a namioty poszczególnych plemion Izraela umieszczone były wokół. W ten sposób okazywali oni, że uwielbianie Boga stanowiło centralny punkt życia ich narodu.

Namiot Zgromadzenia zbudowany był na szkielecie, wykonanym z drzewa akacjowego. Mierzył on ok. 14 metrów długości, 4 metry szerokości i 5 metrów wysokości. Pokryty był czterema oddzielnymi warstwami materiału: ozdobnymi tkaninami, zasłoną z koziej sierści, zasłoną ze skór baranich, a wreszcie z zewnątrz chroniącą przed wodą zasłoną ze skór borsucznych.

Wnętrze namiotu

Wewnątrz Namiotu znajdowały się dwa pomieszczenia, z których mniejsze było położone dalej od wejścia. Było to Miejsce Najświętsze, do którego jedynie raz do roku wstępował arcykapłan.

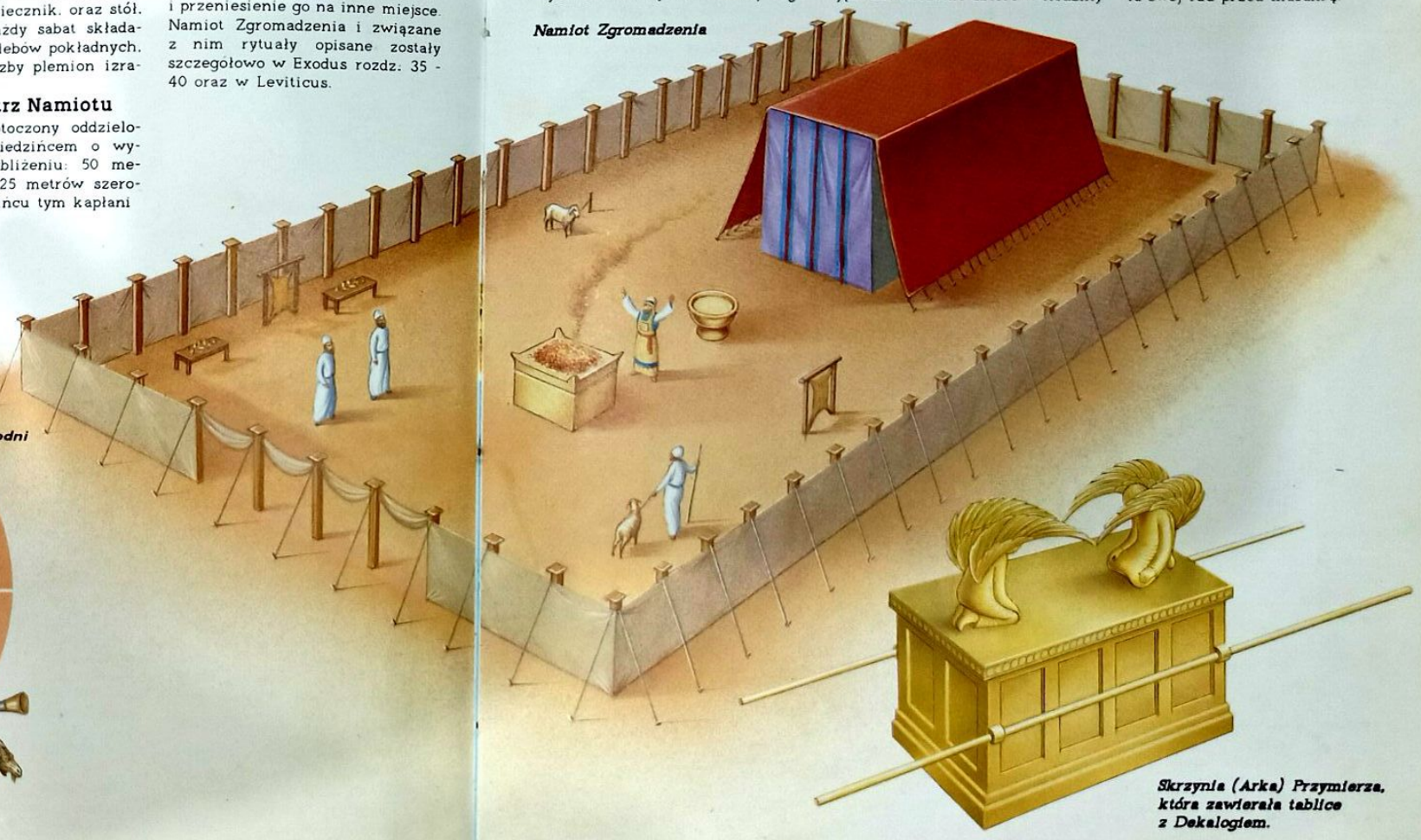
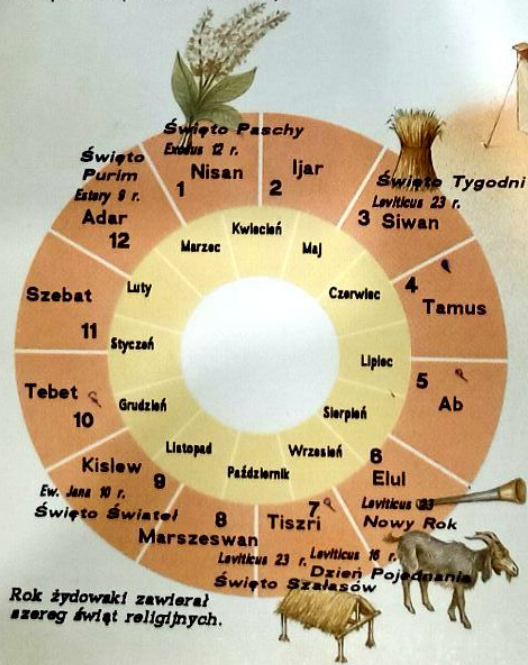
W Miejscu Świętym stał ołtarz kadzidlany, na którym każdego ranka i wieczoru było spalane kadzidło. Stał tam również złoty, siedmioramienny świecznik, oraz stół, na którym w każdy sabbat składano dwanaście chlebów pokładnych, stosownie do liczby plemion izraelskich.

Na zewnątrz Namiotu

Namiot był otoczony oddzielnym zasłoną dziedzińcem o wymiarach w przybliżeniu: 50 metrów długości i 25 metrów szerokości. Na dziedzińcu tym kapłani

przygotowywali ofiary. Na dziedzińcu przed Namiotem stała wielka, miedziana kadź, w której kapłani obmywali się zgodnie z rytuałem. Znajdował się tam również ołtarz, na którym były spalane ofiary z kóz, owiec i innych zwierząt.

Namiot wraz z całym jego wyposażeniem był uczyniony w sposób pozwalający na łatwe złożenie i przeniesienie go na inne miejsce. Namiot Zgromadzenia i związane z nim rytuały opisane zostały szczegółowo w Exodus rozdz. 35 - 40 oraz w Leviticus.

Skrzynia (Arka) Przymierza, która zawierała tablice z Dekalogiem.

Święta religijne

Święto Paschy - podczas niego rodziny żydowskie wspominały, jak Bóg ocalił życie ich pierworodnych w Egipcie (Exodus 12 r). Wieczera paschalna, w trakcie której spożywano m.in. niekwaszony chleb (praśniki), przypominała im o spiesznym wyjściu z Egiptu podczas Exodusu (Leviticus 23:5-14).

Święto Praśników (pierwszych plonów) - podczas tego święta pierwszy sноп jęczmienia z nowych zbiorów był ofiarowany Bogu.

Święto Tygodni (Szabot, Święto Żniw, Pięćdziesiątnica) - czas dziękczynienia na koniec żniw (Leviticus 23, 15-22).

Nowy Rok (Dzień Trąbienia, Rosz Haszana) - pierwszy dzień siódmego miesiąca, dzień odpoczynku (Leviticus 23, 23-25).

Dzień Pojednania (Jom Kipur) - dzień skruchy, w którym arcykapłan wkroczył do Miejsca Najświętszego, które skrapiał krwią ofiar (Leviticus 23, 26-32).

Święto Szalasów (Namiotów, Sukkot) - radosne święto, określające zakończenie zbiorów. Rodziny

budowały w nim szałas z gałęzi drzew i mieszkaly w nich w dniach święta (Leviticus 23:33-43).

Później do kalendarza żydowskiego zostały włączone dwa dodatkowe święta:

Święto Świąteł (Poświęcenia Świątyni, Chanuka) - upamiętniało ono oczyszczenie drugiej Świątyni po jej zbezczeszczeniu. Każdego wieczoru w domach i synagogach zapalane były światełka.

Święto Purim (Losów) - huczne święto, upamiętniające czas, gdy królowa Estera uchroniła swój lud przed masakrą.